

DÖNÜŞLER YETERLİ Mİ?

FUAT AKYÜREK

Artık Suriye politikasının baştan beri yanlış olduğunu hükümetin en yetkili bakanları, sözcüleri açık açık itiraf ediyorlar. Başbakan Yıldırım'da geçtiğimiz günlerde Irak'taydı ve bu ülke ile olan ilişkileri "normale" döndürme yönünde adımların atılacağı açıklandı. Öncesinde de İsrail ve Rusya ile olan ilişkiler "tamir edilmiş", Suriye politikasında bu temelde dönüşler gerçekleştirilmeye başlanmıştı. Aslında bütün bunlar tek cümle ile özetlenebilir: Yeni Osmanlıcı hayallerin beslediği yayılma emellerinin Ortadoğu'nun katı gerçeklerine çarparak açıkça iflas etmesi.

Yüzeysel bir bakış açısı bu dönüşleri Suriye ve Irak politikasında ciddi hatalardan geri dönülmesi olarak değerlendirebilir. Ama böylesi bir değerlendirme yanıltıcı olacaktır. Erdoğan ve onun AKP Hükümeti, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerin dümen suyuna girerek yönetimi değiştirme adına Suriye'nin yıkılması politikasına büyük bir hevesle sarılmışlar, "Şam'da büyük Emevi Camisinde namaz kılma" hayalleri kurmuşlardı. Suriye halkının uğradığı büyük yıkım ve yaşadığı insani trajedilerde bu gerici politikanın oynadığı rolün ağırlığı inkar edilemez. Halen Suriye'ye müdahale etme politikası sürdürülüyor ama buna farklı gerekçeler üretiliyor.

Bu söylediğimizi biraz açarsak, demek istediklerimiz daha iyi anlaşılacaktır. Bugün "Fırat Kalkanı Harekatı" devam ettiriliyor. Bu Suriye'nin iç işlerine doğrudan müdahale edilmesi anlamını taşıyor. Ama ileri sürülen gerekçeler bütünüyle farklılaşmıştır. Bir taraftan IŞİD'e karşı mücadele gerekçesi öne sürülmekte, ama diğer taraftan asıl temel gerekçe farklı ilan edilmektedir. Yani devleti ve hükümeti yönetenler, hareketin amacının Kürt Kantonlarının birleşmesini engellemek olduğunu saklama gereği duymuyorlar. Açıkçası Türkiye'de Kürtlerin kendi kaderini tayin etmesini engelleme politikası, Suriye Kürtlerinin kendi kaderini tayin etmesini engelleme politikasına doğru genişlemiş durumdadır!

Kürtler Ortadoğu'nun eski ve köklü halklarından birisidir ve geniş bir coğrafyada yaşamaktadırlar. Bu halkın bir devleti bulunmamaktadır ve bölgenin gerici devletleri Türkiye, İran, Irak ve Suriye bazen açık işbirliği halinde, bazen zimni bir anlaşmayla Kürt halkını yaşadıkları bölgelerde baskı ve terörle kölece bir yaşam sürmeye zorlamaktadırlar. Ancak bölgedeki son gelişmeler eski statükoyu parçalamakta, artık Kürt halkının eskisi gibi baskı altında tutulamayacağını, kendi kaderini tayin hakkını engellemenin daha uzun süre olanaklı olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.

Türk gericiliği hem Suriye'de hem de Irak'ta –Barzani yönetimi dışındaki- Kürtlerin yaşamına doğrudan müdahale etme çizgisinde ısrar etmektedir. Türkiye'de Kürt Sorunu'nu şehirleri yakıp yıkarak "çözme" stratejisinin bölge ülkelerine genişletilmiş halidir bu. Ülkeyi yönetenler emperyalist ülkelerden bu politikayı onaylamalarını beklemekte, güncel politikalarını emperyalist büyük devletlerin bu politikaya yaklaşımlarına, kendilerine manevra alanı bırakıp, bırakmadıklarına göre götürmeye çalışmaktadırlar. ABD ve Rusya arasında gidip gelmeler, Trump'tan, Putin'den umut beklemeler bu gerici politikanın uzantısı durumundadır.

Ama dönüşler ne kadar sert ve keskin olursa olsun temelinde Kürt halkının en temel haklarını inkar, mezhepçilik ve milliyetçilik olan bu gerici politikanın özü ve temeli değişmeden aynen kalmaktadır. Sadece artık savunulamayacak olan sivrilikler törpülenmekte, makyaj tazelenerek eski yolda ilerlenmeye çalışılmaktadır. Ama bu yol çıkmaz bir yoldur ve Ortadoğu halklarının barış ve kardeşlik içinde yaşamasını dinamitlemektedir. Ortadoğu halkları dış müdahale ve karışmaların son bulmasını, Kürt halkı da hangi ülkede yaşıyor olursa olsun kaderini özgürce tayin etmeyi istemektedir. Farklı dinlere, mezheplere ve uluslara mensup Türk, Kürt, Arap, Acem vb. tüm Ortadoğu halklarının barış ve kardeşlik içerisinde yaşamalarının başkaca bir yolu bulunmamaktadır.

Ocak / 2017